

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu zrušil usnesení obou nižších soudů a řízení jim předcházející jako zmatečné a nařídil soudu první stolice, by spisy postoupil příslušnému okresnímu soudu ve Favoritech jako soudu poručenskému k příslušnému jednání.

D ů v o d y.

Poručenka jest podle domovského listu ze dne 11. května 1929 vídeňskou příslušnicí a tedy rakouskou státní občankou. Příslušným soudem poručenským byl okresní soud ve Favoritech, který usnesením ze dne 9. ledna 1931 přenesl svou příslušnost podle § 111 třetí odstavce j. n. na okresní soud Brno město. Toto přenesení však nenabýlo právní účinnosti a není proto okresní soud Brno město příslušným soudem poručenským, protože ono usnesení nebylo podle § 111 třetí odstavce j. n. schváleno nejvyšším soudním dvorem ve Vídni, což jest obligatorně předepsáno (bedarf s t e t s der Genehmigung). Následkem toho rozhodl první soud v právní věci, jež jest odňata tuzemskému soudnictví (§ 42 první odstavce j. n.) a jest jak jeho usnesení, tak i usnesení rekursního soudu i řízení jim předcházející zmatečné podle § 41 třetí odstavce zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., k čemuž jest podle § 41 čtvrtý odstavce téhož zákona přihlížeti z úřadu. Pro případ, že by nedostatek podle § 111 třetí odstavce j. n. byl dodatečně napraven, jest na to upozorniti, že nižší soudy přehlédly předpis § 12 druhé věty zákona o osvojení ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n., podle něhož jest otázku, zda je nutným přivolení dítěte, jeho příbuzných a zástupců nebo jiného úřadu, rozhodnouti podle právního řádu státu, jehož příslušníkem jest osvojenec. Nesměly by tudíž nižší soudy rozhodovati podle § 2 odstavce 3. uvedeného zákona, nýbrž podle právního řádu platného v otázce, o niž jde, pro republiku Rakouskou a bylo by na nich, aby příslušné právní normy, pokud je snad neznají, zjistily (§ 271 c. ř. s., § 34 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). K vůli úplnosti se posléze podotýká, že dosud jde jen o to, zda má býti nahrazeno odpírané svolení ne-manželské matky k adopci svolením příslušného poručenského soudu; neměl tedy první soud do výroku pojati již i ustanovení o tom, jakého příjmení bude dítě dále užívati, neboť to jest součástí adopční smlouvy (§ 3 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n.), a o schválení smlouvy bylo by vydati usnesení zvláštní.

Čís. 12066.

Smlouva, již byl ujednáán stavební příspěvek, jest po případě součástí nájemní smlouvy a jest stavební příspěvek považovati za část nájemného. Nejde však o zaplacení činže (§ 49 čís. 5 j. n.), není-li se žalobou domáháno zaplacení stavebního příspěvku, nýbrž devinkulace vkladní knížky, na níž jest stavební příspěvek uložen.

Smlouvou ze dne 11. února 1932 najal žalovaný v žalobcově domě obchodní místnost. Smlouvou z téhož dne zavázal se žalovaný zaplatiti žalobci za stavební náklady v najaté místnosti 35.000 Kč a zavázal se dáti žalobci k zajištění tohoto nároku vinkulovanou vkladní knížku bankovního domu O. v K. Po dohotovení a předání místnosti měl žalovaný zaplatiti 35.000 Kč a devinkulovati vkladní knížku. Po dohotovení a předání místnosti domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným vymoci, by knížka znějící na 35.000 Kč byla hotově vyplacena doručiteli. Tuto žalobu zadal žalobce na okresním soudě, v jehož obvodu byl předmět nájmu. Námitku místní a věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Prosba žalobní zní, že žalovaný je povinen vymoci, by kontokorentní knížka znějící na jméno Josef K. a na vklad 35.000 Kč byla hotově doručiteli vyplacena proti předložení kontokorentní knížky u firmy O., bankovního a směnárenského závodu v K. Žalobce tudíž žádá vyplacení 35.000 Kč, jež jsou podle smlouvy ze dne 11. února 1932 stavebním příspěvkem. Podle názoru prvního soudu není tento stavební příspěvek činží, ani částí činže, protože nebyl žádán za užívání nájemného předmětu, nýbrž jde o náhradu stavebních nákladů, které vznikly ještě před tím, než nájemní předmět byl dohotoven. Tento názor jest však nesprávný. Stavební příspěvek jest částí nájemného (viz čís. 9440, 9916, 9787, 11.204 sb. n. s.). Stavební příspěvek jest další na několik let dopředu placenou činží. V souzeném případě jde o dvojí závazek, který měl podle obou ujednání žalovaný splniti. Měl jednak platiti měsíční činži 1.500 Kč počínajíc 1. únorem 1932 vždy na prvního každého čtvrtletí, jednak zaplatiti na stavební náklad obchodní místnosti, která se měla zříditi, 35.000 Kč a příspěvek k honoráři architekta Jana S-a 1.400 Kč. Ježto podle § 49 čís. 5 j. n. žaloby o placení nájemného, a tomu tak v tomto případě jest — a hodnota sporného předmětu převyšuje hodnotu 5.000 Kč, mohou býti podány jen u soudu sborového, není napadené usnesení v zákoně odůvodněno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Lze přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že druhou smlouvu ze dne 11. ledna 1932, již byl ujednan stavební příspěvek, jest považovati za součást nájemní smlouvy z téhož dne, a že stavební příspěvek jest považovati v souzeném případě za část nájemného. Domáhá-li se žalobce touto žalobou plnění, ujednaného nájemní smlouvou, pokud se týče doplňkem, jde o rozepři ze smlouvy nájemní podle § 49 čís. 5 j. n. Rekursní soud jest na omylu, domnívaje se, že tu jde o žalobu o zaplacení činže, neboť žalobce se nedomáhá na žalovaném zaplacení činže, pokud se týče stavebního příspěvku, nýbrž se domáhá devinkulace předané mu vkladní knížky. Příslušná výjimka § 49 čís. 5. j. n. tedy zde nedopadá, a věcná příslušnost okresního soudu jest proto opodstatněna. Poněvadž však jde o rozepři z nájmu budovy v O., jest podle § 83 j. n. odůvodněna i místní příslušnost dovolaného okresního soudu v O.